

LBRIS

We know  
books

GELU UNGUREANU

Pe unde calci,  
noroc să ai!

E I K O N

București, 2021

## CUPRINS

|                             |    |
|-----------------------------|----|
| Argument.....               | 7  |
| Unduire.....                | 11 |
| Ecou oprit.....             | 12 |
| Ancestral.....              | 13 |
| Zumzet murgiu.....          | 14 |
| Durerea înțelegerii.....    | 15 |
| Iluzie, pieri!.....         | 17 |
| Complicitate.....           | 18 |
| Tentativă.....              | 19 |
| Spații.....                 | 20 |
| Inopinat.....               | 22 |
| Aroganță.....               | 23 |
| Fiori.....                  | 24 |
| Alternativă.....            | 25 |
| Extras.....                 | 26 |
| Oportunitate.....           | 27 |
| Perenitate.....             | 28 |
| Când Paipală începea.....   | 29 |
| Taras Bulba.....            | 30 |
| Trecusem într-a II-a.....   | 32 |
| Să ne-mpărțim frica.....    | 37 |
| Ingenuu.....                | 38 |
| Exclusiv.....               | 39 |
| Trădată.....                | 40 |
| Tarot.....                  | 41 |
| Rugămintele.....            | 42 |
| Emoție.....                 | 43 |
| Pornire.....                | 45 |
| Candelabre înlăcrimate..... | 48 |
| Prințesa.....               | 49 |

|                         |    |
|-------------------------|----|
| Costan.....             | 50 |
| Ochi limpezi .....      | 51 |
| Săgeți de mătase.....   | 53 |
| Inimă de nomad.....     | 54 |
| Câteodată.....          | 56 |
| Mersul cailor .....     | 57 |
| Pe drumul robilor ..... | 58 |
| Secunda .....           | 59 |
| Necontrolabil .....     | 60 |
| Dă-mi ceva.....         | 61 |
| La drum.....            | 63 |
| Epilog .....            | 65 |

## ARGUMENT

Poeemele de față tind mai degrabă către o *compunere*, generată de o veche intenție ori dorință, aceea de a scoate la iveală frumusețea intrinsecă a trăirilor, și nu numai atât, ce aparțin acestei etnii, fără să ascund în niciun fel partea de scriere biografică (legată de copilărie, petrecută împreună cu vecinii mei romi).

Sunt conștient că etnia romă nu s-a bucurat de existența prea multor scrieri în literatura română și, îndrăznesc s-o spun, nici în cea universală. Mă refer, mai ales, la poezia afectivă, lirică, eliberată de balastul peiorativ.

Am spus că este un fel de *compunere*, dar ceva mai pretențioasă, deoarece am vrut să răstorn întrucâtva alcătuirea obișnuită a scrierii, pornind cu poeme nonfigurative, spre finalul volumului revenind la concretețea limbajului (să nu risc anumite respingeri *de facto*).

În alcătuirea textelor încerc să creez atmosfera proprie traiului în șatră, de acasă, dar și din lungile peregrinări ale caravanelor.

Într-o parte din poeme se reflectă sentimentul de iubire, ce are conotații specifice, marcate în special de conviețuirea în această comunitate aproape închisă,

de multe ori chiar săracă, dar și de frământările interioare, implacabile, ale dragostei. Continui într-un mod firesc abordând rusticul existenței nomade, având o presimțire care, din păcate, tinde să cuprindă efectiv realitatea atât la sate, pe drumuri, dar și în orașe ori metropole – pretutindeni. Mă refer la fenomenul pierderii treptate a vechilor obiceiuri și trăiri, cu frumusețea și parfumul lor.

Este incontestabil că nimeni nu va putea interveni în mersul procesului de transformări rapide, generat de urbanizare (dispariția satelor înghițite de orașe, pribegia către alte țări, căsătoriile mixte etc.), rămânându-ne doar speranța că timpul va fi, cât de cât, de partea noastră.

Această construcție literară o doresc sinceră, aducătoare de bine și dragoste.

Mulțumesc maestrului Tudor Gheorghe pentru aprecierile făcute și, mai ales, pentru poemul dedicat (ce se înscrie fericit în ambianța lucrării), pe care îl așez în finalul acestor rânduri...

Poetului belu  
ungurescu

Scuturîi frumite  
Din gheul bîtat  
Pe mîcșor

Foalele obosite  
Din piele de capod bîtat

Le-ameneă mîcșor

Și ploile chemate  
De mîcșor  
Paparnade

Le-meneă și le sting  
Și mîcșor

Dus belu  
Și mîcșor de lume?

Indre

## UNDUIRE

Zare dezbrăcată  
de bluza albastră,

zare petrecută  
cu ochii  
și cu părul de țigancă  
aprins  
agățat de primul asfințit;

cine te lasă în vânt,  
cu o lungă poveste  
de nu-mi rămâne  
nimic:  
nici tresărire,

nici măcar  
o veste?

## ECOU OPRIT

Rotundă noapte  
clipită-n ochi;

pe sfere

căzute sub poduri  
în ample îndoieli  
făcute noduri;

te zbați pierdută-n tropot,  
enigmă răvășită  
în calea unui mag:

bob zăbavă spre un alt  
meleag.

## ANCESTRAL

Negură spartă. Cioburi în sine  
nu sunt,  
numai suflete cufundate  
în ultimele descompuneri,  
ce trezesc tremurul  
lung al minții.

Tindem tot mai timid  
spre adevărata iubire,  
dar mai cu seamă să refacem  
din ciocan și foale;

negura pe nicovale!

## ZUMZET MURGIU

Cum s-a lăsat din nori  
această bâiguială?

Care nu vrea să mai plece;

de n-ar da iama  
prin laie,  
să vedem necaz în fața ochilor.

Ne răsuflă *prințesele* cu oftat  
de floare ofilită;

o să le ia libovia  
acest zumzet murgiu,  
de n-om da  
acuși, acuși,  
cu descântece-n credință,

să le vindece de sperietură!

## DUREREA ÎNȚELEGERII

Pașii înțeleptului sunt rari,  
ca semințele încolțite-n ger.

Tăciuni rămași din descântec.

Să-i pui la loc în cenușă;  
întețește-i, însuflețit fugar!

Nu anima prea mult  
inima;  
de înstrăinare vei avea parte,  
iar împăcarea de sine  
va suferi.

Cauți orbește lumina drumului  
prin spatele oglinzii;

acolo e doar steaua amorțită  
de mult

pe *drumul – robilor!*